

SUMPIG, a. 2. Säges om mark, full af sumpar (bem. 1). *S. mark.*

SUMPIGHET, f. 3. Sumpig beskaffenhet.

SUMPIGT, adv. Se *Sankt*.

SUMPLUFT, m. sing. Osund luft, som finnes öfver sumpmark, innehållande åtskilliga luftarter, bildade genom upplösningar af djur- och växtämnen.

SUMPMARK, f. 3. Sumpig mark.

SUMPTUÖS, sumptuös, a. 2. (lat.) Kostsam.

SUND, n. 3. Smal farled, som förenar tvenne större vatten. *S-et*, Öresund.

SUND, a. 2. 1) Frisk. *En s. kropp.* — 2) Helsosam. *S. mat, föda. S-a födoämnen. S. luft.* — 3) Som har den rätta beskaffenheten. *S. kritik. S-t förstånd, förnuft. Han är icke vid s-t förnuft.*

SUNDHET, f. 3. 1) Friskhet. — 2) Helse-samhet.

SUNDHETS BETYG, n. 3. Af vederbörande myndighet utfärdadt betyg angående en persons frihet ifrån smittosam sjukdom.

SUNDHETSCHOKLAD, --schoklad, n. 3. En sort choklad af bästa slags kakaoböner.

SUNDHETSGUDINNA, f. 1. Helsans gudinna (Hygiea).

SUNDHETSKOLLEGIUM, --kållégium, n. 3. Embetsverk i Sverige, som har att vaka öfver helsevärden i riket.

SUNDHETSLÄRA, f. 1. Läran om sättet att bibehålla kroppens helse.

SUNDHETSPASS, n. 3. Af vederbörande myndighet för resande person utfärdadt pass rörande dess helso-tillstånd, huruvida han är fri från smitta. *S. för fartyg*, betyg, att afgångsorten, vid ett fartygs utlöpande, varit fri från smitta, äfvensom fartyg, last och besättning.

SUNNAN, m. sing. indef. oböjl. Söder. *I s. Åt s. S. efter ell. s. ifrån*, från söder.

SUNNANSKOG, m. sing. Fordom benämning på Götaland, såsom beläget söder om skogarna Kolmorden och Tiveden.

SUNNANVIND, m. 2. Vind, som blåser ifrån söder.

SUNNANVÄDER, n. 3. Se *Sunnanvind*.

SUNSEGEL, n. 3. eller

SUNTÄLT, n. 3. Se *Soltält*.

SUP, m. 2. 1) Så mycket som man super i en klunk. *Tömma glaset i en s. Ta stora s-ar.* — 2) Fullt glas (af brännvin, konjak, rom, arack). *Slå i en s. Köpa en s. Ta sig en s.* — Bildar sammansättningen Appetitsup.

SUPA, v. a. 3. Impf. *Söp.* 1) Äta soppmat. Brukas för denna bem. numera endast i folkspråket. *S. med sked.* Se äfv. *Koka* (ordspr.). — 2) a) Förtära vissa starka drycker (brännvin, konjak, rom, arack) på det sätt, att man tar en stor klunk deraf i munnen och sväljer på en gång. (*Dricka* sker i helt små, upprepade klunkar.) *S. brännvin. S. en, två supar. S. full*, be-rusa med brännvin eller andra starka drycker. I samma mening säges äfv. *S. sig full. S. ihjel sig*, dö genom följderna af drinkeri. *Vill ni s. med?* deltaga i att supa? Äfv. *S. om*, supa änyo; se äfven *Dricka om. S. till*, då man super, tillönska någon lycka och välgång. *S. upp*, supa af något, tills det blir slut; äfv. förslösa genom supande, t. ex.: *S. upp sina pengar. S. ur*, tömma vid supning, t. ex.: *Sup ur glaset*, äfv. blott *Sup ur*. I samma mening säges äfv. *S. ut. S. en öfver ända*, supa med någon, tills han ej mera kan stå på benen. — b) (absolut) Vara van

att omåttligt förtära brännvin. *Han både super och spelar. Han har slagit sig på att s.* (Fam.) *S. som en häst, som en borstbindare*, i högsta grad. — *Syn. Kröka* på armen. — 3) *S. i'n, i' sig, till sig*, se *Insupa*.

SUPAMÄT, stüpmät, m. sing. Mat, som ätes med sked; soppmat. — Skrifves och uttalas i allmänhet *Supanmat*.

SUPANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man super (bem. 2). — 2) Se *Fylleri*.

SUPARE, m. 3. En, som super (bem. 2). — Har sammansättningarna Brännvinsupare, Storsupare.

SUPBRODER, m. 3. pl. — *bröder.* (fam.) Deltagare i dryckjöm.

SUPÉ, m. 3. (fr. *Souper* ell. *Soupe*) Aftonmåltid.

SUPERA, v. n. 1. Spisa qvällsvard.

SUPERB, sup'rb, a. 2. (lat. *Superbus*) Pråktig, ypperlig. — *Superbt*, adv.

SUPERFIN, sup'rfin, a. 2. (af lat. *Super*, öfver, och sv. *Fin*) I högsta grad fin.

SUPERI, n. 3. Se *Fylleri*.

SUPERINTENDENT, sup'r-inntändä'nnt, m. 3. (af lat. *Super*, och *Intendens*) Högre andlig person, som har uppsigt öfver presterskapet och skolorna inom något visst större område.

SUPERINTENDENTSKAP, sup'r-inntändä'nntskåp, n. 3. o. 3. En superintendents em-bete eller området för dess embetsmakt.

SUPERIOR, sup'riär, m. 3. pl. *superiores* ell. *superiorer* (uttalas — örär). (lat.; egentl. den öfre) 1) Klosterföreståndare. — 2) Lärjunge i högre afdelningen af ett gymnasium.

SUPERIORITET, -----ét, f. 3. Öfverlägsenhet, företräde.

SUPERKARG, sup'rkärrj, m. 3. eller

SUPERKARGÖR, sup'rkärrjör, m. 3. Person, som åtföljer ett handelsfartyg, för att ombesörja lastens försäljning och inköp af returlast. [— carg -.]

SUPERLATIV, sup'r-lati'v, a. 2. (lat.) Som är något i högsta grad. *S-a förtjenster.* — *S. m.* Jemförelsegrad hos ett adjektiv, hvilken utmärker högsta grad af den egenskap, som dermed betecknas. — Skrifves äfv., enligt latinets, *Superlativus*. [— if.]

SUPERLATIVT, sup'r-lati'vt, adv. I högsta grad.

SUPERNATURALISM, se *Supranaturalism*.

SUPEROXID, sup'r-äxi'd, m. 3. (kem.) Högsta syrsättningsgraden, eller då ett ämne förenat sig med så mycket syre, att det icke, utan att släppa en del deraf, kan förenas med oxider eller syror.

SUPERSTITION, sup'rstittschón, f. 3. (lat.) Vidskepelse.

SUPERSTITIÖS, sup'rstittschös, a. 2. (lat.) Vidskeplig.

SUPGILLE, n. 4. eller

SUPKÄLAS, --äs, n. 3. o. 3. Samqväm, enkom tillstädt, för att fagna gästerna med starka drycker, isynn. brännvin. Säges äfven (fam.) för Dryckesgille.

SUPIG, a. 2. Fallen för att supa, drinkaktig.

SUPIN, -i'n, n. 3. ell. **SUPINUM**, sup'i'num, n. pl. *supiner* ell. *supina*. (gram.; lat.) Ett ifrån infinitiven härleadt oböjligt preteritum, som med hjälpverbet *Hafva* bildar ett sammansatt tempus.

SUPLAG, n. 3. Se *Supsällskap*.

SUPLOLLA, f. 1. (fam.) Supig qvinna.

SUPP, m. 2. Svampsläget *Agaricus*.